Тобі цей вірш, тобі, утіхо винозора
З душею чистою і доброю, тобі,
Ласкава мрійнице, у горі і в журбі
Душа моя кричить, від туги непрозора.

Гнітить моє життя немилосердна змора —
Якісь страшні вовки за мною все в гоньбі,
А я кривавлюся і гину у ганьбі,
Палаючий Содом, розвержена Гоморра!

Із раю прогнаний, не так колись страждав
Наш праотець Адам, не так стогнав-ридав,
Як я стогну тепер з глибокої скорботи.

У тебе ж як і є в душі якісь турботи,
То все такі легкі, мов у погожі дні
Юрливі ластівки в лазурній вишині.